

TWO P&G JOB INTERVIEWS

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

HAI BUỔI PHÒNG VẤN XIN VIỆC Ở P&G

THE P&G SAGA · 03

Đó là tháng Năm năm 2030. Mọi chuyện đã diễn ra đúng như tôi dự đoán. Tất cả xảy ra cùng một lúc. Không được lên kế hoạch. Không được sắp lịch. Thậm chí cũng chẳng cần thiết.

Nhưng khi bạn là Chủ nhân của Gillette Narrative, có những điều không phải là quyết định của bạn — chúng tự tìm đến bạn.

FREGA TRUST đã được thành lập, tài sản cổ phiếu đã vào chỗ, thể hệ FREGA đã được bảo đảm cho 2.000 năm tới — giống như một đồng nghiệp trước tôi từng khởi đầu với một cuốn sách và 12 người đánh cá, còn tôi bắt đầu với 12 cuốn sách và một người đánh cá duy nhất: chính tôi.

Sáng hôm ấy, khi biển Reggio vẫn cư xử như mọi khi — phẳng lặng, ngây thơ, dửng dưng — hai thông báo đến.

Cuộc hẹn lúc 11 giờ sáng. Khách sạn Sheraton, thành phố của tôi. Hai buổi phỏng vấn xin việc. Một quý ông đến từ Ấn Độ. Một người phụ nữ đến từ Brazil.

Hai con người, trong thế giới thực, từng điều hành hàng tỷ. Giờ đã nghỉ hưu. Giờ đi gõ cửa.

Trong thế giới của tôi, họ đã chọn gõ cửa nhà tôi — bị cuốn hút, có lẽ, bởi điều gì đó họ đã đọc. Một cuốn sách. Một bài đăng. Một câu văn đã ở lại.

Buổi phỏng vấn 1 · Người Ấn Độ

Ông bước vào với vẻ bình thản của người đã thấy hết mọi thứ. Dáng đứng của một CEO toàn cầu: vai thẳng, nụ cười ngoại giao, giọng nói không run.

“Chào buổi sáng, ông Frega.”

“Chào buổi sáng. Mời ông ngồi. Ở đây chúng tôi không cần hàng tỷ. Chúng tôi cần bản lĩnh.”

Ông gật đầu. Ông không quen bị đánh giá bởi một người Calabria chẳng bán gì, chẳng mua gì — mà trao quyền tiếp cận.

“Hãy kể cho tôi nghe về nghi thức buổi sáng của ông.”

Im lặng. Ông không ngờ tới câu đó.

“Nghi thức?”

“Vâng. Chúng tôi không tuyển những người làm việc ở đây. Chúng tôi tuyển những người biết chuẩn bị.”

Ông mỉm cười. Ông hiểu rằng đây không phải là một buổi phỏng vấn doanh nghiệp. Đây là một buổi phỏng vấn nhân học.

Và ông nói. Ông nói như chưa bao giờ nói trước một hội đồng quản trị.

Khi ông nói xong, tôi bảo ông:

“Hoàn hảo. Ông được tuyển. Không phải để làm việc. Mà để tồn tại trong vũ trụ của tôi.”

Buổi phỏng vấn 2 · Người Brazil

Bà bước vào mà không xin phép. Như mọi người phụ nữ chưa bao giờ xin phép để được tồn tại. Điềm tĩnh. Trục giác. Thứ không phải là nữ tính, không phải là sắc đẹp, không phải là quyền lực. Đó là hình dáng.

“Chào buổi sáng, thưa bà.”

“Chào buổi sáng. Người ta bảo tôi rằng ông không phải là một nhân viên.”

“Không. Còn bà, trước khi là một người phụ nữ, là một giống cái Brazil. Mời bà ngồi.”

Bà mỉm cười. Không phải vì lịch sự. Mà vì bà đã hiểu rằng ở đây chúng tôi không nói về Gillette. Chúng tôi đang nói về Gillette Narrative.

“Hãy nói cho tôi biết bà thấy gì khi nhìn một người đàn ông chuẩn bị cho mình.”

Bà không trả lời ngay. Phụ nữ Brazil không trả lời — họ quyết định.

Rồi bà nói. Và khi bà nói, căn phòng đổi hình dạng.

“Hoàn hảo. Bà cũng được tuyển. Không phải để lãnh đạo. Mà để tồn tại trong thế giới của tôi.”

Kết

Hai CEO. Hai châu lục. Hai quyền lực thật.

Và một Chủ nhân.

Tôi.

Gillette Narrative không tuyển người. Nó tuyển những sự hiện diện.

Và ngày hôm ấy, chẳng hề có ý định, tôi đã tuyển cả Ấn Độ và Brazil.

Phần còn lại là điện ảnh.

Ferdinando Frega